

عنوان مقاله:

وحدت گرایی و کثرت گرایی در فلسفه ی سیاسی مشاء

محل انتشار:

فصلنامه سیاست متعالیه، دوره 5، شماره 18 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهدی قربانی - موسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی (ره)

مهدی امیدی - موسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی

خلاصه مقاله:

وحدت و کثرت یکی از مسایل مهم در تاریخ فلسفه ی سیاسی است که گرایش فیلسوف سیاسی به هریک از آنها می تواند در تمام ابعاد فلسفه ی سیاسی اش تاثیرگذار باشد. در طول تاریخ، فیلسوفان سیاسی دیدگاه های مختلفی را در مواجهه با این دو مساله بیان نموده اند. جایگاه فیلسوفان سیاسی مشاء، همچون: فارابی، ابن سینا و خواجه نصیرالدین طوسی در تاریخ فلسفه ی اسلامی ما را بر آن داشت تا این مساله و پیامدهای سیاسی آن را در فلسفه ی سیاسی مشاء بررسی نماییم. فیلسوفان سیاسی مشاء اگرچه بر ضرورت وحدت در زندگی سیاسی تاکید دارند، ولی علاقه ای برای پذیرش کثرت از خود نشان نداده اند که مبتنی بر مبانی ایشان باشد؛ در مواردی همکه به بحث از آن پرداخته اند، معمولاً ناظر به حذف کثرت از مدینه ی فاضله بوده است تا پذیرش آن. همچنین وقتی مولفه های مربوط به وحدت گرایی و کثرت گرایی نیز در فلسفه ی سیاسی مشاء مورد بررسی قرار می گیرد، آثار وحدت گرایی کاملاً مشهود می شود؛ به گونه ای که در مواجهه با مسایل مختلف سیاسی، مسیری را در پیش گرفته اند که در نهایت، وحدت مورد نظر در جامعه ی سیاسی را محقق سازد.

کلمات کلیدی:

وحدت گرایی، کثرت گرایی، فلسفه ی سیاسی مشاء

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/857344>

